

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Mal 101337 20 Gž
Brčko, 06.02.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kadrić Zijada, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Centralno grijanje“ d.d. Tuzla, kojeg zastupa punomoćnik Agić Sead, advokat iz Tuzle, protiv tuženog I.S. iz B.P., kojeg zastupa punomoćnik Mulahalilović Osman, advokat iz Brčkog, radi isplate duga, v.sp. 1.723,22 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 101337 16 Kom od 22.02.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 06.02.2020. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog I.S. iz B.P. se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 101337 16 Kom od 22.02.2018. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Mal 101337 16 Kom od 22.02.2018. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda), odlučeno je kako slijedi:

„OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu na ime isporučene toplotne energije, isplati dug u ukupnom iznosu od 1.723,22 KM za neplaćene račune po mjesecima, sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od padanja u docnju svakog računa pojedinačno do konačne isplate:
- Rč.za 10/2012 iznos od 73,14 KM dop.za plać. 01.11.2012 kamata od 15.11.2012. pa do isplate,

- Rč.za 11/2012 iznos od 137,12 KM dosp.za plać. 01.12.2012 kamata od 15.12.2012. pa do isplate,
- Rč.za 12/2012 iznos od 141,70 KM dosp.za plać. 01.01.2013 kamata od 15.01.2013. pa do isplate,
- Rč.za 01/2013 iznos od 141,70 KM dosp.za plać. 01.02.2013 kamata od 15.02.2013. pa do isplate,
- Rč.za 02/2013 iznos od 127,99 KM dosp.za plać. 01.03.2013 kamata od 15.03.2013. pa do isplate,
- Rč.za 03/2013 iznos od 141,70 KM dosp.za plać. 01.04.2013 kamata od 15.04.2013. pa do isplate,
- Rč.za 04/2013 iznos od 82,27 KM dosp.za plać. 01.05.2013 kamata od 15.05.2013. pa do isplate,
- Rč.za 10/2013 iznos od 82,27 KM dosp.za plać. 01.11.2013 kamata od 15.11.2013. pa do isplate,
- Rč.za 11/2013 iznos od 137,12 KM dosp.za plać. 01.12.2013 kamata od 15.12.2013. pa do isplate,
- Rč.za 12/2013 iznos od 141,70 KM dosp.za plać. 01.01.2014 kamata od 15.01.2014. pa do isplate,
- Rč.za 01/2014 iznos od 141,70 KM dosp.za plać. 01.02.2014 kamata od 15.02.2014. pa do isplate,
- Rč.za 02/2014 iznos od 127,99 KM dosp.za plać. 01.03.2014 kamata od 15.03.2014. pa do isplate,
- Rč.za 03/2014 iznos od 141,70 KM dosp.za plać. 01.04.2014 kamata od 15.04.2014. pa do isplate,
- Rč.za 04/2014 iznos od 105,12 KM dosp.za plać. 01.05.2014 kamata od 15.05.2014. pa do isplate,
kao i da tužiocu naknadi troškove postupka u iznosu od 691,40 KM a sve u roku od 15. dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.,,

Protiv prvostepene presude, tuženi I.S. (u daljem tekstu tuženi) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili preinači i odbije tužbeni zahtjev.

Tužitelj „Centralno grijanje“ d.d. Tuzla (u daljem tekstu tužitelj) je odgovorio na žalbu, a u odgovoru na žalbu, potvrđujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude, pobija žalbene razloge i navode i predlaže ovom sudu da žalbu tuženog odbije kao neosnovanu.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 330., a u vezi sa odredbom člana 412. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta

Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 8/09, 52/10 i 27/14 - u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici zahtjev je (tužbeni zahtjev) tužitelja da mu tuženi plati dug za korištenje usluga toplotne energije u poslovnom prostoru u ulici ... u T. u periodu od oktobra 2012. godine do aprila 2014. godine u ukupnom iznosu od 1.723,22 KM, uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate od dospijeca svakog računa ponaosob i troškova postupka.

Tuženi je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao prigovorima mjesne nenadležnosti suda, nedostatka pasivne legitimacije i zastare potraživanja, a potom i tvrdnjom da sa tužiteljem nema zaključen ugovor o isporuci toplotne energije.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio svoj zahtjev i činjeničnih tvrdnji i argumenata kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi njihove zahtjeve i navode):

da je tužitelj tužbu podnio Općinskom sudu u Tuzli, a da se Općinski sud u Tuzli po tužnikovom prigovoru mjesne nenadležnosti rješenjem broj 32 o Mal 225346 15 Kom od 20.09.2016. godine oglasio mjesno nenadležnim za postupanje u ovoj pravnoj stvari i predmet ustupio Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: prvostepeni sud) kao stvarno i mjesno nadležnom na dalje postupanje,

da je tužitelj u utuženom periodu (oktobar 2012. godine – april 2014. godine) isporučivao toplotnu energiju u poslovni prostor u ulici ... u T.,

da je tuženi, kao prodavac, 05.11.2008. godine sklopio sa T.J. i M.F., kao kupcima, Predugovor o kupoprodaji poslovnog prostora (u daljem tekstu: Predugovor), kojim su se obvezali da će sklopiti ugovor o kupoprodaji kada se u zemljišne knjige KPU Općinskog suda u Tuzli tuženi upiše kao vlasnik poslovnog prostora, kada će mu kupci isplatiti kupoprodajnu cijenu u cjelosti,

da ugovor o kupoprodaji poslovnog prostora nije zaključen,

da tuženi nije obavijestio tužitelja da je poslovni prostor „prodao“ i da je u posjedu poslovnog prostora druga osoba,

da je račune za isporučenu toplotnu energiju tužitelj ispostavio na ime tuženog, kao vlasnika predmetnog poslovnog prostora,

da tuženi račune za isporučenu toplotnu energiju nije platio, iako istima nije prigovarao,

obzirom da „Predugovor ne predstavlja prenos vlasništva“, već se, u smislu odredbe člana 45. preuzetog Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89 - u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima), tim ugovorom „preuzima obveza da se zaključi glavni ugovor“, prvostepeni sud je zaključio da je tuženi u utuženom periodu bio vlasnik poslovnog prostora u ulici ... u T.,

pa je, obzirom da je tužitelj toplotnu energiju isporučio u poslovni prostor u vlasništvu tuženog i da je račune za isporučenu toplotnu energiju ispostavio na njegovo ime, a da tuženi nije obavijestio tužitelja da je u posjedu poslovnog prostora druga osoba, prvostepeni sud ocijenio neosnovanim prigovor nedostatka pasivne legitimacije,

a, obzirom da je toplotna energije isporučena za potrebe poslovnog prostora, a ne za potrebe domaćinstva, prvostepeni sud je zaključio da nema mjesta primjeni jednogodišnjeg zastarnog roka iz odredbe člana 378. Zakona o obligacionim odnosima, već da se primjenjuje zastarni rok od tri godine propisan odredbom člana 374. Zakona o obligacionim odnosima i da je stoga neosnovan i prigovor zastare potraživanja,

te je prvostepeni sud obvezao tuženog platiti dug za isporučenu toplotnu energiju u njegov poslovni prostor, kao i zakonske zatezne kamate zbog kašnjenja sa isplatom duga, pri čemu se, osim na odredbe Zakona o obligacionim odnosima, pozvao i na propise Tuzlanskog Kantona,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud donio primjenom odredaba članova 116. stav 1., 119. stav 1. i 120. stav 1. Zakona o parničnom postupku, dosudivši tužitelju sve opravdane troškove za koje je postavio opredijeljen zahtjev, a kako se ova odluka ne pobija žalbom nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude, kroz oba žalbena razloga, povrede odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku i pogrešne primjene odredaba članova 15. i 378. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, a kao i

prvostepeni sud pozvao se i na propise Tuzlanskog Kantona, tuženi u bitnom tvrdi da je prvostepeni sud pravilno cijenio provedene dokaze, posebno Predugovor o kupoprodaji broj OPU-8856/08 od 15.01.2008. godine i da je isti doveo u vezu sa analitičkom karticom i iskazima svjedoka i njegovim iskazom, da bi u tom slučaju utvrdio da je poslovni prostor prodao i da isti ne koristi, nego da ga koristi T.J., pa bi zaključio da mu tužitelj nije isporučio nikakve usluge, niti je između njih postojao ugovorni odnos, nego da su usluge (isporuke toplotne energije) isporučene trećoj osobi i da je ta treća osoba, kao stvarni korisnik, dužna platiti dug za isporučenu toplotnu energiju i s tim u vezi bi ocijenio da je osnovan prigovor nedostatka njegove pasivne legitimacije, dok je „isključivo iz opreza“ istakao i prigovor zastare potraživanja, jer je odredbom člana 378. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisano da je „zastarni rok za toplotnu energiju godinu dana“.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je obzirom na predmet spora (isplata duga za isporučenu toplotnu energiju u poslovni prostor čiji je nositelj prava vlasništva tuženi, još uvijek nije došlo do promjene titulara vlasništva), prvostepeni sud pravilno cijenio sve izvedene dokaze upravo onako kako nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku (iskaz tuženog, kao parnične stranke, iskaze svih svjedoka i pismene dokaze je izložio, potom analizirao i doveo u vezu sa odredbama Zakona o obligacionim odnosima o predugovoru). Svakom od dokaza prvostepeni sud je dao odgovarajući značaj u odnosu na predmet spora, tj. u odnosu na odredbe Zakona o obligacionim odnosima o predugovoru, obzirom da se tuženi branio od obveze platiti dug za isporučenu toplotnu energiju tvrdnjom da je Predugovorom pravo vlasništva poslovnog prostora prenio na kupca, kao i na odredbe o zastari potraživanja .

Dakle, ovaj sud drži da nije osnovan žalbeni razlog da je prvostepeni sud zbog pogrešne ocjene dokaza povrijedio odredbu člana 8. Zakona o parničnom postupku.

Kada je pak u pitanju žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava, tuženi je bio konkretan, ali se pozvao na odredbe propisa Tuzlanskog Kantona, koje se ne mogu primijeniti u Distriktu.

Naime, Nalogom supervizora za Brčko od 04.08.2006. godine i Aneksom navedenog naloga ukinuti su entitetski zakoni na području Distrikta i određeno koji će se entitetski zakoni i dalje primjenjivati u Distriktu, među kojima nije Zakon o komunalnim djelatnostima Tuzlanskog Kantona.

Stoga se u kontekstu tih žalbenih navoda nije mogla ispitati zakonitost prvostepene presude, ali kako prvostepeni sud zaključak o osnovanosti tužbenog zahtjeva nije utemeljio na odredbama propisa Tuzlanskog Kantona,

nego na odredbama članova 17., 262. i 518. Zakona o obligacionim odnosima, pa se zakonitost prvostepene presude mogla ispitati sa aspekta tih odredbi, za koje ovaj sud drži da su pravilno primijenjene, odnosno da u prvostepenoj presudi materijalno pravo nije pogrešno primijenjeno.

Jer, temeljem provedenih dokaza utvrđene činjenice i okolnosti (koje ovaj sud mora respektirati, budući da se prema odredbi člana 408. stav 1. Zakona o parničnom postupku prvostepena presuda kojom je okončan spor male vrijednosti ne može pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja), kako ih u suštini prikazuju obje strane, ili ih tuženi bar nije argumentirano osporio i pogotovo nije pobio, da je tužitelj u periodu od oktobra 2012. godine do aprila 2014. godine isporučivao toplotnu energiju u poslovni prostor u ulici ... u T., da je tuženi vlasnik predmetnog poslovnog prostora i da se u evidenciji tužitelja vodi kao korisnik usluge isporuke toplotne energije na tom potrošačkom mjestu, te da su računi za isporučenu toplotnu energiju ispostavljeni na njegovo ime, a da nije obavijestio tužitelja da je u posjedu poslovnog prostora druga osoba, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

A, prije svega ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno tuženog tretirao kao vlasnika poslovnog prostora obzirom na pojam predugovora iz odredbe člana 45. Zakona o obligacionim odnosima. Tom odredbom predugovor je definisan kao ugovor kojim se preuzima obveza na kasnije sklapanje drugog glavnog ugovora. Pa, kako su se tuženi i T.J. i M.F. Predugovorom međusobno obvezali da će sklopiti budući ugovor, govorimo o dvostranoobveznom ugovoru gdje svako od njih može zahtijevati sklapanje glavnog ugovora.

S tim u vezi, suprotno navodima žalbe tuženog, bez obzira što između njega, kao vlasnika poslovnog prostora, i tužitelja nije zaključen pismeni ugovor o isporuci toplotne energije, između njih postoji obvezni odnos, koji je zasnovan samim priključenjem poslovnog prostora tuženog na distributivnu mrežu tužitelja, odnosno sa prvom isporukom toplotne energije u poslovni prostor tuženog. Jer, za ugovor o kupoprodaji roba i usluga (izuzev nepokretnosti), kakav karakter ima i ugovor o pružanju komunalne usluge isporuke toplotne energije, zakonom nije propisana pismena forma, pa se ugovor smatra zaključenim kada ponuđeni prihvati ponudu, a radnjom priključenja na distributivnu mrežu tužitelja, tuženi je prihvatio uslove iz opće ponude tužitelja (odredbe članova 31., 33. i 39. Zakona o obligacionim odnosima).

Obzirom da tuženi nije dokazao da je nakon zaključenja Predugovora o kupoprodaji poslovnog prostora obvezni odnos sa tužiteljem raskinuo, niti da je uz pristanak tužitelja sva svoja prava i obveze iz već postojećeg njihovog obveznopravnog odnosa vezano za isporuku isporuku i plaćanje toplotne

energije ustupio trećoj osobi, tj. T.J., kako propisuje odredba člana 145. Zakona o obligacionim odnosima, radi čega stoji ovlast tužitelja zahtijevati od tuženog ispunjenje obveze platiti dug za toplotnu energiju isporučenu u njegov poslovni prostor, a obveza tuženog je ispuniti tu obvezu savjesno u svemu kako glasi (odredbe članova 17. i 262. Zakona o obligacionim odnosima) uz plaćanje zakonske zatezne kamate zbog kašnjenja (odredba člana 277. Zakona o obligacionim odnosima).

Prednje nije u suprotnosti sa načelom jednake vrijednosti uzajamnih davanja, jer je tužitelj ispunio svoju ugovornu obvezu u svemu kako ona glasi i izvršio uslugu isporuke toplotne energije u poslovni prostor tuženog (kao svog saugovarača), a nije znao, niti je mogao znati, da tu uslugu koristi druga osoba (koja je u posjedu poslovnog prostora), pa osnovano traži od tuženog da i on ispuni svoju obvezu i za pruženu uslugu mu isplati naknadu. To što je tuženi poslovni prostor predao u posjed drugoj osobi ne utiče na pravo tužitelja da od njega traži isplatu naknade za isporučenu toplotnu energiju, već se tiče internog odnosa između tuženog i osobe kojoj je poslovni prostor predao u posjed.

Ovdje treba skrenuti pozornost na činjenicu da tužitelj pruža uslugu velikom broju osoba, te da korisnike usluge utvrđuje prema svojoj evidenciji, dok je tuženi, kao sudionik u obveznom odnosu, dužan postupati sa pažnjom dobrog domaćina, koja se u pravnom prometu zahtijeva u odgovarajućoj vrsti obveznih odnosa (odredba člana 18. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima) i pridržavati se načela savjesnosti i poštenja (odredba člana 12. Zakona o obligacionim odnosima). To znači da je u tom smislu tuženi bio dužan obavijestiti tužitelja o nastalim promjenama i s njim regulisati uslove i način dalje isporuke i plaćanja cijene toplotne energije, što je propustio učiniti, zbog čega se u evidenciji tužitelja tuženi i dalje vodi kao korisnik toplotne energije i zbog čega su računi za isporučenu toplotnu energiju ispostavljeni na njegovo ime, pa ih je dužan i platiti.

Konačno, valja reći da tuženi pogrešno smatra (istina u žalbi je to rečeno „opreza radi“) da se ovdje ima primijeniti jednogodišnji rok zastare iz odredbe člana 378. Zakona o obligacionim odnosima. Međutim, prema toj odredbi, potraživanja naknade za isporučenu toplotnu energiju zastarijevaju za jednu godinu samo kada je isporuka izvršenja za potrebe domaćinstva, a u konkretnom slučaju toplotna energija je isporučena za potrebe poslovnog prostora.

Prema tome, kako kod izloženog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, utvrđene činjenice i okolnosti temeljem pruženih dokaza, koje se u ovoj fazi postupka moraju respektirati, opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva i o

neutemeljenosti tuženikovih prigovora tužbenom zahtjevu i kako je prvostepeni sud na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja pravilno primijenio materijalno pravo, a kako nije povrijedio ni procesne odredbe na koje žalba ukazuje, niti je počinio one procesne povrede na koje sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Zijad Kadrić